

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Martina Bobáka a Jana Ferneckého ve věci

žalobce: **statutární město Hradec Králové**, IČO 00268810
sídlem Československé armády 408, 502 00 Hradec Králové

proti
žalované: **Národní sportovní agentura**
sídlem Českomoravská 2420/15, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalované z 10. 10. 2024, čj. NSA-RE21-00181/2021/RE21/24,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované z 10. 10. 2024, čj. NSA-RE21-00181/2021/RE21/24, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 3 000 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud řeší jednoznačnost a určitost formulace obsažené v dotačních podmínkách. Nedostatky ve formulaci dotačních podmínek nemohou jít na vrub žadatele o dotaci.
2. Nedostatek spočívá ve vymezení kritéria č. 12 bodu 16.3. Specifické výzvy 11/2021 Regiony 2021, čj. NSA-0007/2020/D/13, v rámci Programu č. 162 52 Regionální sportovní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

infrastruktura 2020–2024 (program). Konkrétně jde o nejasnost v metodě měření potřeby sportoviště spočívající ve „výskytu“ obdobného sportoviště v okolí záměru, na který žalobce žádal o udělení dotace. Pro názornost soud hned v úvodu odkazuje na znění kritéria:

12.	Potřebnost sportoviště (v okolí se vyskytuje obdobné sportoviště)	do 5 km	5
		15 km	10
		15 a více km	15
Maximální bodové ohodnocení kritéria			15

3. Žalobce požádal o dotaci na projekt *Výstavba kanoistické loděnice na Orlici v Hradci Králové*. Jeho projekt získal 90 bodů. Dotace však byla následně udělena pouze žadatelům, jejichž projekty dosáhly alespoň 95 bodů. Žalobcovu žádost tedy žalovaná rozhodnutím z 17. 10. 2022, čj. NSA-RE21-00181/2021/RE2/16 (první rozhodnutí), zamítla podle § 14m odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla). Toto rozhodnutí zrušil zdejší soud rozsudkem z 31. 8. 2023, čj. 17 A 113/2022-30 (první rozsudek) pro nepřezkoumatelnost. Soud přitom konstatoval, že žalovaná v prvním rozhodnutí nejenže neodůvodnila závěry o metodě měření „výskytu“ obdobného sportoviště v okolí (body 26 a 27), ale dle něj ani sama výzva neobsahuje precizní vymezení kritéria č. 12, ne do takové míry, aby o jeho obsahu nebylo pochyb (bod 28). K tomu odkázal na judikaturu, která se váže k potřebě vymezit dotační podmínky jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem. Jedině tak lze dosáhnout stavu, v němž bude mít příjemce dotace jistotu ohledně jejich obsahu. Proti prvnímu rozsudku se žalovaná bránila kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud (NSS) zamítl rozsudkem z 18. 1. 2024, čj. 9 Afs 225/2023-25. NSS potvrdil závěr o nepřezkoumatelnosti prvního rozhodnutí (bod 16 jeho rozsudku). Zároveň dodal, že má za předčasné zabývat se námitkou, že žalovaná zvolila správnou metodu pro zjištění „výskytu“ jiného obdobného sportoviště v okolí. Již na tomto místě soud odkazuje na podrobnosti uvedené v těchto rozsudcích.
4. V návaznosti na rozsudek NSS, byť se značnou prodlevou, žalovaná žalobcovu žádost opět zamítla, a to v záhlaví specifikovaným rozhodnutím (napadené rozhodnutí). Dle ní jeho projekt nedosáhl na potřebné bodové ohodnocení. Po sestavení pořadí žadatelů alokace výzvy postačovala k uspokojení těch z nich, jejichž projekty dosáhly 95 a více bodů bez započtení kritéria č. 14 *přiměřenost nákladů na zajištění akce – splnění principů „3E“ (vylučující kritérium)*. Žalobce v rámci své žádosti obdržel pouze 90 bodů, a proto mu dotaci nemohla poskytnout. V rámci hodnocení kritéria č. 12 se hodnocení žádosti žalobcem a žalovanou rozcházelo o 5 bodů v neprospěch žalobce. Žalobce v rámci tohoto hodnotícího kritéria nemohl získat maximální počet bodů, ale pouze 10 bodů. Pro účely hodnocení kritéria č. 12 „výskyt v okolí“ žalovaná zohledňovala vzdálenost jako nejkratší spojnici dvou objektů v prostoru vzdušnou čarou. Měřila ji za pomoci nástroje Marushka provozované Českým úřadem zeměměřičským a katastrálním. Dle žalované je obdobné sportoviště v Černožicích vzdálené cca 12,26 km vzdušnou čarou a v Sezemicích cca 14,4 km. Žalovaná „výskyt v okolí“ neměřila podle dostupnosti jiného obdobného sportoviště, a to nejen pro různé údaje dle použitého způsobu přesunu (autem, na kole, pěšky, veřejnou

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dopravou), ale i proto, že při použití stejného způsobu dopravy se může údaj o dostupnosti jiného obdobného sportoviště v čase měnit (uzavírky, objížděky).

II. Podání stran

5. Žalobce se znovu brání negativnímu rozhodnutí žalované žalobou. Dle něj hodnotícímu kritériu č. 12 „výskyt v okolí“ ve výzvě i ve vlastním programu schází definice či jakýkoli jeho bližší popis. Pro jeho srozumitelnost a transparentnost by žalovaná musela předem uvést alespoň vybraný postup měření vzdálenosti. Jakkoli žalovaná v napadeném rozhodnutí obsáhle zdůvodnila, proč zvolila v rámci kritéria č. 12 možnost měření vzdušnou čarou, žalobce nadále odmítá, že by mohla takovéto závěry učinit *ex post* a pouze na základě výkladu textu hodnotícího kritéria č. 12.
6. Před vlastním vyhodnocením žádosti žalobce zjistil vzdálenost obdobného sportoviště na základě vzdálenosti pro jízdu motorovým vozidlem. Tento svůj předpoklad pokládá za logický s ohledem na běžný způsob dopravy ve městě. Vzdálenost mezi loděnicemi v Hradci Králové (projekt žalobce) a v Černožicích je v případě jízdy osobním motorovým vozidlem 17 km, při cestě pěšky či na kole po cyklostezce je to 15,5 km. Proto měl žalobce v tomto kritériu oprávněně nárok na maximální počet bodů. Dle žalobce měla žalovaná u hodnotícího kritéria předem uvést rozhodný způsob měření vzdálenosti pro přidělení bodů.
7. V napadeném rozhodnutí sama žalovaná uvedla, že před zahájením věcného hodnocení podaných žádostí o poskytnutí dotace zvažovala, který způsob měření vzdálenosti má zvolit. Z toho jasně plyne, že i žalovaná považovala hodnotící kritérium č. 12 za nejednoznačné a nejasné. S ohledem na zásadu *contra proferentem* měla v rámci tohoto kritéria přidělit žalobci plný počet bodů, případně toto kritérium z hodnocení zcela vypustit.
8. Dle žalobce mu nemůže jít k tíži, že v rámci běhu lhůty pro podání žádostí o poskytnutí dotace nevyjádřil jakoukoli pochybnost, ani to, že se na žalovanou neobrátil s žádostí o vysvětlení podmínek výzvy, resp. to, že čestně prohlásil, že porozuměl znění výzvy a programu. Výklad kritéria č. 12 v něm žádné pochybnosti nevzbuzoval. Žalobce nenapadlo, že *potřeba*, kterou chápal jako možnost využít pro stejnou činnost jiné sportoviště, může žalovaná vykládat jako vzdálenost takového sportoviště vzdušnou čarou.
9. Ve vyjádření z 6. 1. 2025 žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl. Žalobce sice kritizoval měření vzdušné vzdálenosti, ale jím navržený způsob hodnocení kritéria č. 12 (podle délky trasy, kterou je třeba urazit motorovým vozidlem) by byl ještě nesrozumitelnější a nejasnější. Zdůraznila, že měření vzdálenosti vzdušnou čarou je objektivní, jednotné a vylučuje vliv individuálních tras, dopravních prostředků nebo objížděk. Takové měření zajišťuje transparentnost a předchází manipulaci s výsledky.
10. Úvahu o způsobu měření vzdálenosti žalovaná provedla již při tvorbě výzvy, nikoli až při hodnocení jednotlivých žádostí. Kritérium č. 12 pak aplikovala jednotně na všechny žadatele, včetně žalobce. Nesouhlasí s tím, že by její postup byl netransparentní a diskriminační. Podle ní žalobce neprokázal, že by k jinému žadateli přistupovala odlišně. Neunesl tak důkazní břemeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

11. Konečně žalovaná zdůraznila, že výběr metody hodnocení kritéria je v kompetenci poskytovatele dotace, protože na poskytnutí dotace nevzniká právní nárok. Uvedla, že pokud výzva nezmiňovala měření dopravním prostředkem, na které žalobce poukázal v jiných výzvách, bylo zřejmé, že záměrně zvolila metodu měření vzdušnou čarou. Pokud by chtěla použít jiný způsob, výzva by to výslovně stanovila. Způsob měření aplikovala na všechny žadatele stejně, a proto by změna metody pouze u žalobce znamenala nerovné zacházení.

III. Posouzení věci

12. Soud ověřil, že žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná; jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
13. O věci soud rozhodl za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Žalovaná ve vyjádření k žalobě výslovně sdělila, že na jeho nařízení již netrvá, žalobce se k této otázce nevyjádřil (jeho souhlas soud presumoval). Ve věci nebylo nutné nařizovat jednání ani za účelem dalšího dokazování.
14. Přestože se strany sporu přou o výklad právní otázky, k jejímuž řešení zpravidla není třeba skutkových poznatků, soud neopomněl vypořádat žalobcovy důkazní návrhy.
15. K tomu soud předně připomíná nález z 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, ve kterém Ústavní soud jasně vymezil tři důvody pro neprovedení důkazu navrhovaného účastníkem řízení: *Prvním* je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. *Dalším* je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně *třetím* je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.
16. Napadeným rozhodnutím, stejně jako správním spisem a v něm obsaženými listinami, se nedokazuje, jelikož soud z nich bez dalšího vychází. Stejně tak se nedokazuje jinými rozsudky správních soudů. Ty soud zná. Mezi účastníky není sporu o obsahu vlastní dotační výzvy, resp. o formulaci jednotlivých pravidel. Shodli se, že spor spočívá ve výkladu kritéria č. 12 bodu 16.3. výzvy, nikoliv v jeho jazykovém vymezení. Dotační výzva je dokumentem, na jehož základě žalovaná přerozdělovala dotační prostředky. Žalovaná ji vytvořila a žalobce její obsah zná, jelikož dle ní postupoval již při podávání žádosti. Soud neshledal, že by k posouzení věci potřeboval z výzvy seznat okolnosti nad rámec toho, co vyplynulo z podání stran v rozsahu, jenž mezi nimi nebyl sporný. Obdobné platí i pro vlastní program, v rámci něhož žalovaná vyhlásila spornou výzvu. Důkazní návrhy uvedené na s. 1 žaloby (pověření k zastupování, usnesení orgánů žalobce) nemají relevantní souvislost s předmětem vlastního řízení. Souvislost s předmětem řízení nemají ani důkazní návrhy uvedené na s. 3 a 5 žaloby (návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti, dotaz na vyřízení návrhu, e-mailová komunikace o stavu žádosti, dotaz žalobce na stav žádosti a stav žádosti v systému žalované). Žalobce nenamítal nezákonnost rozhodnutí kvůli průtahům; na průtahy v žalobě pouze upozornil. Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

17. Mezi stranami není sporu o to, že délka cesty, kterou je nutné urazit motorovým vozidlem z místa, kde má být realizována žalobcova loděnice, na obdobné sportoviště v Černožicích přesahuje 15 km (ostatní důkazní návrh na s. 5 žaloby). Jelikož pro posouzení nynější žaloby je rozhodující výklad právní otázky (jednoznačnost dílčího kritéria výzvy), soud považoval za nadbytečné provádět tzv. printscreeny z portálu maps.google.com, za jejichž pomoci žalobce prokazoval, že jak autem, tak pěšky vzdálenost mezi těmito sportovišti přesahuje vzdálenost 15 km. Pouze pro úplnost soud uvádí, že za účelem výkladu kritéria č. 12 nemusel zjišťovat ani znění jiných dotačních výzev, které nadto žalobce formálně nenavrhoval k důkazu.
18. Žalobce i v nynější (druhé) žalobě namítl, že žalovaná o jeho žádosti nerozhodla přezkoumatelně. Soud v tomto ohledu připomíná, že rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze vůbec meritorně přezkoumat správní rozhodnutí. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zpravidla pro účastníky řízení neznamena žádný přínos. Výsledkem je naopak pravidelně prodloužení a prodražení celého řízení. K aplikaci rušícího důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je nutné přistupovat krajně zdrženlivě (usnesení rozšířeného senátu NSS z 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, *Zdravé Ktišsko*, bod 30).
19. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Lze z něj seznat, jakým způsobem žalovaná rozhodla, výrok neodporuje odůvodnění, je z něj možné zjistit, jaké úvahy vedly žalovanou a jak žalovaná vypořádala námitky. Soud míní, že žalovaná dostatečně vyložila důvody, které ji vedly k jí zaujatému výkladu kritéria č. 12, tj. k měření výskytu za pomoci „vzdušné vzdálenosti“. Žalovaná tedy napravila chybu, které se dopustila v prvním rozhodnutí, jež rozsudek 17 A 113/2022 shledal nepřezkoumatelným.
20. Konečně k věci samé. Soud předně připomíná, že poskytnutí dotace je dobrodiním ze strany státu, na které není právní nárok (§ 14 odst. 1 rozpočtových pravidel). Poskytovatel dotace vystupuje v tzv. vrchnostenském postavení vůči žadateli o dotaci. Poskytovatel autoritativně rozhoduje o podmínkách poskytnutí dotace a je na žadateli, zda tyto podmínky přijme. Akceptace podmínek, za nichž je dotace přijímána, je pak určitou „protiváhou“ vrchnostenskému postavení poskytovatele dotace (např. rozsudek NSS z 5. 10. 2023, čj. 4 Afs 266/2022-36, *Lucky Money*, bod 22).
21. Dotační politika státu nemůže být svévolná (rozsudek NSS z 19. 2. 2025, čj. 8 Afs 168/2024-79, *STRABAG Asphalt*, bod 19). Naopak musí respektovat základní hmotněprávní a procesněprávní podmínky. Hmotněprávní limity při jinak neomezeném, „politickém“ stanovení podmínek dotačního programu tkví v tom, aby poskytovatel „nepřestřelil“ jinak širokou politickou úvahu, kterou je nadán při nakládání s veřejnými prostředky. O zakázané nastavení podmínek výzvy se jedná, např. pokud výzva obsahuje podmínku, která rozlišuje na základě kritérií, jež jsou hodnotově v demokratickém právním státě nepřipustná. Za vybočení z přípustné úvahy soudy označily i to, že dotační podmínka nebyla způsobilá racionálně přispět k cíli, který sledovala dotační výzva (viz rozsudek NSS z 21. 5. 2024, čj. 1 Afs 25/2024-88, *SK HAMR*, bod 25).
22. Z procesního hlediska pak soud zkoumá, zda poskytovatel dotace postupoval férově a zda v procesu přerozdělování veřejných finančních prostředků dodržel všechna jím stanovená pravidla vč. pravidel stanovených právním řádem (obdobně rozsudek NSS z 23. 5. 2018, Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

čj. 6 Afs 8/2018-37, č. 3757/2018 Sb. NSS, *JESSENIA*, bod 23). Žadatel o dotaci tak má právo na posouzení řádnosti procesu a na rovné zacházení. Lapidárně řečeno žadatel nemá právo na „výsledek“, ale na „řádný proces“ s tím související. Pravidla řádného procesu u té které dotace pak vedle základních procesních zásad a právních předpisů vymezují také dokumenty, na jejichž základě poskytovatel nabízí žadatelům možnost získat dotaci z veřejných prostředků (rozsudek rozšířeného senátu NSS z 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014-46, č. 3324/2016 Sb. NSS, bod 31). Poskytovatelé jsou zejména povinni dbát rovného zacházení se všemi žadateli a zajistit rovnou ochranu jejich práv (např. rozsudek NSS z 26. 9. 2024, čj. 10 Afs 231/2023-66, *Development Alliance*, bod 47). Kritéria aplikační praxe nesmějí být svévolná ani nijak excesivní (např. diskriminační). Při rozhodování je nutné zohledňovat konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly.

23. Řádnost procesu přidělení dotace však není dána pouze tím, že poskytovatel dotace bude rovně zacházet se všemi žadateli a zajistí rovnou ochranu jejich práv. Podstatné také je, že dotační podmínky musí být vymezeny jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem. Na tento požadavek klade důraz i konstantní judikatura NSS (např. rozsudek z 30. 3. 2017, čj. 2 Afs 142/2016-32, *ALEMA Lanškroun*, bod 33, a tam odkazované rozsudky, či recentnější rozsudek z 22. 5. 2024, čj. 10 Afs 7/2023-47, *Českomoravský Billiardový svaz*, bod 11, a tam cit. judikatura). Požadavek na jednoznačnost a srozumitelnost dotačních výzev je naléhavý i proto, že dotace mohou zásadním způsobem ovlivňovat hospodaření jejich příjemců. Na přiznání dotace sice není právní nárok, přesto nepřiznání očekávané dotace může mít pro jejího adresáta závažné ekonomické následky (obdobně viz rozsudek Městského soudu v Praze z 28. 8. 2024, čj. 14 A 121/2023-38, bod 25, který potvrdil NSS rozsudkem z 30. 9. 2025, čj. 2 Afs 194/2024-44, *Česká asociace cheerleaders*).
24. Již jen z těchto shora uvedených východisek je patrné, že sedmnáctý senát zdejšího soudu v prvním rozsudku v této věci správně poznamenal, že „výzva neobsahuje precizní vymezení kritéria č. 12 do takové míry, aby o jeho obsahu nebylo za daných okolností pochyb. Čili formulace předmětného kritéria neumožňuje jednoznačně seznat, zda zahrnuje podmínku vzdálenosti či podmínku dostupnosti, a už vůbec neobsahuje žádné vodítko, jakým způsobem se vzdálenost nebo dostupnost zjišťuje“ (rozsudek 17 A 113/2022, bod 28). Jakkoli lze jistě polemizovat nad tím, zda závěry uvedené v tomto bodě prvního rozsudku jsou rozhodovacími důvody (*ratio decidendi*) nebo jen poznámkou soudu nad rámec nezbytně nutného (*obiter dictum*), soud v nynějším druhém rozsudku na tato východiska plynule navázal. Soud považuje za absurdní, aby je v kontextu opětovně souzené věci pominul či dezinterpretoval, a to i pokud by ho závěry uvedené v bodu 18 prvního rozsudku striktně nevázaly (k parametrům předvídatelnosti opětovného soudního přezkumu soud odkazuje na rozsudek NSS z 20. 5. 2024, čj. 9 As 66/2023-72, *JRD Hlubočepy*, bod 22 a násl.).
25. NSS v rozsudku 9 Afs 225/2023 uvedl, že z jeho pohledu, bylo-li první rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné, bylo předčasné také uvažovat o tom, zda je měření přímé vzdušné vzdálenosti jedinou správnou variantou výkladu kritéria č. 12 (tamtéž, bod 17). Soud přitom nepominul, že i NSS v bodě 18 rozsudku 9 Afs 225/2023 podpořil odkazy sedmnáctého senátu na vymezení dotačních podmínek „jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, který zajistí předvídatelnost postupu při případném zpětném vymáhání poskytnuté dotace, či uplatnění sankčního odvodu, resp. stav, kdy příjemce bude mít jistotu ohledně obsahu dotačních podmínek“.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

26. Jakkoli se tomu žalovaná brání, i na nynější situaci dopadá požadavek na jednoznačné, určité a srozumitelné vymezení dotačních podmínek. NSS měl prostor k tomu, aby v rozsudku 9 Afs 225/2023 usměrnil výklad judikatury týkající se vymáhání poskytnuté dotace či odvodu za porušení rozpočtové kázně, s nímž v této věci přišel sedmnáctý senát. Tento výklad k nevoli žalované ovšem shledal příležitým. Jakkoli již z právě uvedeného žalovaná mohla zjistit, že kritérium č. 12 vymezila nejasně a neurčitě, napadeným rozhodnutím zbytečně oddalovala nevyhnutelné (viz dále). Za stávající situace soudu nezbývá, než aby navázal na závěry prvního rozsudku 17 A 113/2022, bod 28, a rozsudku 9 Afs 225/2023, body 16 a 18.
27. Kritérium č. 12 je i dle čtrnáctého senátu neurčité. Nevyplývá z něj konkrétnější metoda hodnocení, za jejíž pomoci žalovaná přiřadí žadatelům body. Z formulace *Potřebnost sportoviště (v okolí se vykytuje obdobné sportoviště)* není patrné, jakým způsobem bude žalovaná měřit míru *potřebnosti*. Z logiky věci a i ze samotné tabulky plyne, že důležitým kritériem bude vzdálenost do 5 km, 15 km, 15 a více km od obdobného sportoviště. Tím, že žalovaná v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě poukazovala na měrnou jednotku, jakoby zastírala podstatu řešené nejednoznačnosti jí definovaného kritéria. Tím totiž není, kterou jednotku k měření vzdálenosti použila, ale to, jak měřila vzdálenost mezi dvěma obdobnými sportovišti, respektive že jí zvolený způsob nevyplýval přímo z výzvy. Na neurčitost kritéria č. 12 upozornil soud již v rozsudku 17 A 113/2022, bod 26 či bod 28, respektive dílem ho potvrdil i NSS v bodě 16 a 18 rozsudku 9 Afs 225/2023.
28. Soud k tomu dodává, že vedle již shora uvedeného je také třeba vzít v potaz, že míru právní nejistoty při podání žádosti o dotaci zvyšuje i to, že u ustanovení výzev většinou není k dispozici žádný judikturní či doktrinární výklad. Pro žadatele je o to obtížnější rozeznat případnou chybu, která mohla vzniknout při jeho výkladu znění nesrozumitelných dotačních podmínek. I proto je nutné trvat na tom, aby textace dotačních podmínek byla podle možností co nejvíce jednoznačná. Pokud tomu tak není a pokud potenciální žadatel musí složitě „luštit“ znění dotačních podmínek bez nároku na to, aby dospěl k jednoznačnému výkladu, je třeba v pochybnostech postupovat ve prospěch žadatele. Umožňují-li formulace výzvy zvolené poskytovatelem dotace (zde žalovanou) různé výklady, je jen a právě na poskytovateli, aby je předem upravit či předem vydal metodický návod, z něhož může každý potenciální žadatel ještě před podáním žádosti seznat, jak ta která kritéria poskytovatel míní. Vynaložil-li žalobce náklady na přípravu projektu, u něž dle předem vymezených kritérií oprávněně počítal se ziskem jistého (byť jen dílčího) bodového hodnocení, nelze mu následně klást k tíži, že kritérium č. 12 bylo možné vyložit jinak. Byť je každá dotace dobrodiním ze strany veřejné moci, takový postup, jaký zvolila žalovaná, zpravidla nemůže založit důvěru v postup správního orgánu.
29. Již z výše uvedeného je patrné, že jádro posuzované věci nelze redukovat na vyjádření nejlepší, nejlogičtější či nejobjektivnější metody měření výskytu obdobného sportoviště v okolí, jak činí žalobkyně. Leitmotivem tohoto sporu totiž – navzdory níže uvedeným úvahám – zůstává vnitřní nejasnost vymezení kritéria č. 12, kvůli které adresáti této výzvy (mj. žalobce) nemohli předem zjistit, jakou metodou žalovaná bude hodnotit potřebnost sportoviště, pro které žádali o dotaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

30. Žalobce ani soud nepřehlédli, že žalovaná v napadeném rozhodnutí zmínila, že před věcným hodnocením podaných žádostí sama zvažovala, kterou metodu pro hodnocení kritéria č. 12 použije. To koresponduje s jejím vyjádřením k žalobě, v němž uvedla, že u kritéria č. 12 se nabízí celá škála možností měření vzdálenosti. V kontextu právě uvedeného není soudu zřejmé, proč žalovaná již ve výzvě neredukovala možné nejasnosti ohledně výkladu kritéria č. 12 a toto kritérium ponechala až do hodnocení předložených žádostí neurčitým.
31. V úvahu přichází měření vzdálenosti, kterou je třeba urazit např. za použití osobního motorového vozidla, veřejnou dopravou, na kole či pěšky. Naproti tomu stojí žalovanou zvolené měření přímé vzdušné vzdálenosti mezi obdobnými sportovišti. Ač se některé z právě uvedených variant pro výpočet vzdálenosti mezi sportovišti mohou jevit logičtějšími, nelze bez dalšího považovat za správnou tu, která měří vzdálenost „nejobjektivněji“, jak tvrdí žalovaná. Bez bližší specifikace způsobu měření již v písemném zadání výzvy či přidružené apriorní metodice nemohla žalovaná kritérium č. 12 redukovat na měření přímé vzdušné vzdálenosti mezi obdobnými sportovišti.
32. Ve vyjádření k žalobě žalovaná popisovala metodu zjištění vzdálenosti prostřednictvím nutné délky cesty osobní motorovým vozidlem jako nepoužitelnou či absurdní. Soud ovšem tyto její úvahy nesdílí. Objížděky na trase či v čase měnící se hustota dopravních komunikací skutečně mohou měnit dostupnost sportoviště. Dle soudu jde ovšem o faktory, které žalovaná mohla rovným způsobem zohlednit, a to k momentu vyhodnocení všech předložených žádostí o dotace. Navzdory důvodům, které žalovaná uváděla v napadeném rozhodnutí (a rozvíjela ve vyjádření k žalobě), u soudu přetrvávají pochybnosti, zda právě její výklad kritéria č. 12 byl skutečně způsobilý racionálně přispět k cíli, který sledovala dotační výzva, tzn. ke zkoumání *potřebnosti sportoviště* z hlediska výskytu obdobného sportoviště v okolí (viz již shora cit. rozsudek 1 Afs 25/2024, *SK HAMR*, bod 25). Z perspektivy potřebnosti sportoviště, jak s ní pracuje nynější výzva, totiž dle mínění soudu není až tak podstatná přímá vzdušná vzdálenost mezi sportovišti.
33. Pro soud je – opět s ohledem na nejednoznačnou formulaci tohoto kritéria – podstatné, že u měření potřebnosti sportoviště se nabízí minimálně ekvivalentně kvalitní metoda měření potřebnosti sportoviště, a to s ohledem na jeho reálnou dostupnost pro návštěvníky (hodnoceno vzdáleností, kterou by návštěvník musel překonat, pokud by se chtěl dostat od jednoho k druhému). V tomto ohledu metoda měření potřebnosti za pomoci přímé vzdušné vzdálenosti mezi sportovišti značně pokulhává. Nereflektuje podstatu věci, totiž že návštěvníci sportovišť se k nim musí nějak dopravovat, ať již osobním motorovým prostředkem, za pomoci veřejné dopravy, kola či pěšky. Proto nelze považovat za absurdní zjišťovat vzdálenost mezi sportovišti právě za pomoci jejich dostupnosti. Pouze nad rámec nezbytně nutného soud uvádí, že u různých druhů sportovišť se může nejčastěji zvolená přeprava lišit. Lze předpokládat, že do bikeparků či na pumptracky se budou sportovci nejčastěji dopravovat na kole, do skateparků na skateboardu či inline bruslích. Avšak nelze říct, že by to samé absolutně platilo pro areály vodních sportů či loděnice. Jen stěží lze předpokládat, že se většina jejich návštěvníků dopraví „po vodě“.
34. Nebylo úkolem žalobce jakkoli vysvětlovat, proč žalovaná měla při hodnocení kritéria č. 12 měřit vzdálenost, kterou je nutné urazit osobním motorovým vozidlem. Naopak byla to žalovaná, která měla definovat kritérium č. 12 jednoznačně, případně učinit vše pro to,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

aby předem bylo jasné, že potřebnost sportoviště bude měřit na základě přímé vzdušné vzdálenosti, a nikoli metodou jeho skutečné dostupnosti pro návštěvníky sportoviště.

35. Žalovaná měla poměrně široké pole k nastavení podmínek pro poskytnutí dotace, včetně způsobu, jakým bude posuzovat splnění jednotlivých kritérií. Očekávalo se ovšem od ní, že nastaví hodnotící kritéria tak, aby byla předvídatelná, transparentní a nerozporná. To se jí ovšem nepovedlo. Nyní nemůže přenášet odpovědnost na žalobce s tím, že dostatečně nezdůvodnil, proč by měla u kritéria č. 12 použít metodu zjištění vzdálenosti podle vzdálenosti cesty osobním motorovým vozidlem. Žalobce neměl za úkol nic ozřejmovat. Žalobce měl mít možnost postupovat podle jasného znění výzvy, které by znamenalo následný nezpochybnitelný postup žalované při hodnocení žádostí. Pokud žalovaná jako poskytovatel dotace nevymezila dotační podmínky jasné, nemohla se vůči žadateli (žalobci) dovolávat vlastní nedůslednosti, resp. bez jasné opory v ustanoveních výzvy prosazovat jejich restriktivní (pro žalobce nepříznivý) výklad (obdobně rozsudky Městského soudu v Praze z 20. 7. 2023, čj. 18 A 80/2022-83, bod 49, z 7. 12. 2023, čj. 10 A 119/2023-42, bod 30, či z 28. 8. 2024, čj. 9 A 86/2023-36, bod 34).
36. Dále se žalovaná mylí, pokud se domnívá, že se jí žalobce měl „ozvat“ s žádostí o vysvětlení podmínek výzvy, a ne v žádosti uvést, že porozuměl jejímu znění a obsahu. V tehdejší situaci nebylo možné po žalobci požadovat, aby ze znění kritéria č. 12 dovodil, že u potřebnosti sportoviště bude rozhodující přímá vzdušná vzdálenost mezi obdobnými sportovišti, nikoli reálná dosažitelnost sportoviště ze strany jeho uživatelů. To, že žalovaná nenastavila jasná pravidla pro přidělení bodů v rámci kritéria č. 12, jde k její tíži.
37. Soud rozhodně nehodnotí, která z možných metod měření vzdálenosti (dostupnosti sportoviště v okolí) byla nejvhodnější či nejobjektivnější. To mu ani nepřísluší. Nastavení podmínek dotace je v gesci poskytovatele dotace (až na výjimečně zakázané nastavení podmínek výzvy; k tomu viz judikaturu shora). Soudu nepřísluší nahrazovat správní uvážení stran toho, za jakých podmínek poskytovatel dotace dotaci poskytne (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS z 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014 46, č. 3324/2016 Sb. NSS, bod 33). Stěžejní ovšem zůstává, že z výzvy jasne nevyplývala natolik restriktivní metoda měření výskytu obdobného sportoviště v okolí, kterou nakonec žalovaná použila pro přidělení bodů v rámci kritéria č. 12.
38. Na právě uvedeném nic nemění ani postřeh žalované, že pokud by nyní (zpětně) změnila způsob vyhodnocení kritéria č. 12, postupovala by diskriminačně vůči jiným žadatelům. To však není pravda. Jednak, je-li to v moci žalované, bude na ní, aby v rámci procesních pravidel, jimiž se řídí, napravila důsledky jejího dosavadního nesprávného postupu vůči všem uchazečům dle této výzvy. Jednak, pokud tato náprava již nebude v moci žalované, nemůže jít k tíži žalobce, že jiný neúspěšný žadatel o dotaci, který byl ve stejné či obdobné pozici jako žalobce (v rámci kritéria č. 12), nevyužil možnosti bránit se proti nesprávnému postupu žalované u soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

39. Soud žalobu shledal důvodnou. Proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právními závěry tohoto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

40. Žalovaná sice napodruhé již dovedla v napadeném rozhodnutí vysvětlit, proč ve smyslu kritéria č. 12 hodnotila vzdálenost žalobcova záměru od jiného sportoviště vzdušnou čarou. To nijak nesnižuje význam toho, že žalovaná naformulovala kritérium č. 12 výzvy nejasně a neurčitě. Nemohla ho tedy ani vykládat v neprospěch žalobce. Nadto její restriktivní výklad neobstál v porovnání s interpretační variantou, na kterou poukázal žalobce.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, a soud proto uložil žalované povinnost zaplatit mu ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje v projednávaném případě zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Jiné náklady dle § 57 odst. 1 s. ř. s. žalobce netvrdil a neprokázal (srov. rozsudek NSS z 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015-79, č. 3344/2016 Sb. NSS, *město Špindlerův Mlýn*, bod 20).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nesplní-li povinná (žalovaná) dobrovolně, co jí ukládá výrok II vykonatelného rozhodnutí, může oprávněný (žalobce) podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Praha, 3. listopadu 2025

Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.